

Politici Agricole

Acest **curs** prezintă **Politici Agricole**.

In acest PDF poți vizualiza cuprinsul și bibliografia (daca sunt disponibile) și aproximativ două pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site conține un fișier, într-un număr total de **126 pagini**.

Fișierele documentului original au următoarele extensii: doc.

Cuprins

INTRODUCERE 3

CAPITOLUL I - GENEZA CONSTRUCȚIEI EUROPENE 4

1.1. Scurtă retrospectivă a politicilor agrare: liberalism și protecționism 4

1.2. Cronologia construcției europene 9

1.3. Sistemul instituțional al Uniunii Europene 13

1.4. PAC, justificare și semnificații economice 18

CAPITOLUL II - POLITICA AGRICOLĂ COMUNĂ DE LA CREARE PÂNĂ LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI XXI 20

2.1. Necesitatea și etapele Politicii Agricole Comune 20

2.2. Politica Agricolă Comună în perioada de creare și implementare 26

2.2.1. Obiectivele și principiile PAC 26

2.2.2. Mecanismele de funcționare a politicii agricole comune 29

2.3. Reforma Politicii Agricole Comune din anul 1992 (reforma Mac Sharry) 35

2.3.1. Obiectivele și conținutul măsurilor de reformă 35

2.3.2. Reducerea prețurilor instituționale și introducerea plăților compensatorii 36

2.4. Noile măsuri de reformă a Politicii Agricole Comune promovate de Agenda 2000 39

2.5. Efectele reformelor PAC asupra pieței și zonelor rurale 41

2.6. Bugetul agricol al Uniunii Europene 47

2.7. Implicațiile socio-economice ale politicilor de susținere a agriculturii 54

CAPITOLUL III - POLITICA AGRICOLĂ COMUNĂ ÎN PERIOADA 2007 -2013 59

3.1 Obiectivele și conținutul noii reforme a Politicii Agricole Comune 59

3.1.1 Piața și politica de prețuri 61

3.1.2. Schema de plată unică pe exploatație 63

3.1.3 Cross-compliance (reguli de condiționalitate sau ecocondiționalitate) 68

3.1.4 Modularea sprijinului 70

3.1.5 Întărirea politicii de dezvoltare rurală 71

3.2. Perspectivele dezvoltării agricole și rurale a României în procesul de implementare a Politicii Agricole Comune 74

CAPITOLUL IV - ABORDĂRI CONCEPTUALE PRIVIND ORGANIZĂRILE COMUNE DE PIAȚĂ ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ 80

4.1. Conceptul și conținutul Organizărilor Comune de Piață în Uniunea Europeană 80

4.2. Scurt istoric al Organizărilor Comune ale Piețelor Agricole din Uniunea Europeană 83

4.3. Tipurile Organizărilor Comune de Piață. 87

4.4. Organizările Comune de Piață în noua etapă a Politicii Agricole Comune (2007-2013) 90

4.5. Formele de sprijin și mecanismele de intervenție în cadrul Organizărilor Comune de Piață din Uniunea Europeană și impactul lor asupra agriculturii românești 94

CAPITOLUL V - POLITICA DE PROTECȚIE A MEDIULUI ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ 100

5.1. Obiectivele și principiile politicilor comunitare în domeniul mediului 100

5.2. Măsurile naționale, regionale și locale de protecție a mediului 101

CAPITOLUL VI - AGRICULTURA, GATT ȘI OMC 104

6.1. Prezentarea generală a GATT 104

6.1.1. Scurt istoric al apariției G.A.T.T. 104

6.1.2. Obiectivele și structura Acordului General pentru Tarife și comerț 107

6.1.3. Principalele prevederi ale GATT-ului.	108
6.1.4. Rundele comerciale	109
6.1.5. Acordurile conexe	110
6.2. Runda Uruguay	113
6.3. O.M.C. – Baza noului sistem comercial multilateral	116
6.3.1. Organizația Mondială a comerțului, obiectivele, funcțiile și rolul ei în economia mondială	116
6.3.2. Principiile Organizației Mondiale a comerțului	117
6.3.3. Structura instituțională a Organizației Mondiale a comerțului	119
6.3.4. Beneficiile sistemului comercial OMC	122
BIBLIOGRAFIE	124

Extras

INTRODUCERE

Criza agriculturii românești s-a datorat eșecului agriculturii colectivistice, determinat la rândul său, de politica antieconomică și mai ales antițăărănească a fostului regim totalitar. Această politică s-a concretizat în volumul redus al investițiilor, în practicarea unor prețuri derizorii la achizițiile și contractările de produse vegetale și animaliere, în centralismul excesiv al planurilor de culturi, în ratele înalte de exploatare directă și indirectă a țărănimii. Efectele directe ale acestei politici de pauperizare a întregii ramuri agricole dar mai ales a țărănimii s-au regăsit în dezechilibre financiare și social-umane profunde. Echilibrarea agriculturii, revigorarea întregului sistem agroalimentar presupunea măsuri radicale, de fond.

Tranziția la economia de piață era necesară în perioada postdecembristă, însă presupunea o autentică reformă economică, o legislație eficientă capabilă în modernizarea agriculturii, și la modul general să revitalizeze spațiul rural al neamului nostru.

Evoluția agriculturii românești postdecembriste se aseamănă cu cea a celorlalte țări din centrul și estul Europei (foste comuniste). Imediat după căderea regimurilor comuniste a fost abandonată în aceste țări planificarea centralizată; a fost eliminat controlul oficial al prețurilor, acestea devenind gradual libere; cea mai mare parte a firmelor de stat a intrat într-un proces firesc de privatizare. În sectorul agricol fostele cooperative agricole de producție și multe din fermele de stat s-au transformat. În toate aceste țări pământul a fost redat foștilor proprietari.

În mod firesc, în evoluția de la societatea comunistă la cea capitalistă au apărut extrem de multe probleme. Unele sunt legate de politica macroeconomică, altele de liberalizarea prețurilor, de apariția inflației și chiar a hiperinflației, de apariția a unor noi inegalități sociale, a șomajului, ceea ce a determinat ca viitorul să plutească în plină incertitudine. În rezolvarea acestor probleme țările cu economie în tranziție nu au fost lipsite de sfaturi relative la politicile lor agricole. Astfel – Banca Mondială a elaborat rapoarte substanțiale asupra țărilor respective; Organizația Economică pentru Cooperare și Dezvoltare a început să includă țările Europei Centrale în analizele sale de politici agrare. Prin programul PHARE al Uniunii Europene pentru Europa Centrală și de Est se oferă asistență tehnică, și în multe cazuri a înființat unități de consultanță pentru politicile agrare.

Tratarea tuturor agriculturilor din țările foste comuniste la nivel global, fără discernerea specificului fiecărei țări în parte, a micșorat gradul de penetrabilitate al acestor costisitoare programe, care s-au văzut astfel de cele mai multe ori fără finalitate concretă.

România în tranziția spre economia de piață are datorită agriculturii o poziție aparte, poziție care se datorează atât ponderii relativ importante a agriculturii în cadrul economiei naționale cât mai ales specificității agriculturii românești.

Vom căuta să discernem în continuare poziția României în cadrul celor zece țări din ECO care formează cel de-al cincilea val de lărgire al Uniunii Europene. Vom căuta să înțelegem care sunt actualele jocuri

mondiale în domeniul politicilor agricole. Acest lucru îl putem face studiind în detaliu politicile agricole comunitare, politica agricolă americană și stadiul negocierilor agricole din cadrul Organizației Mondiale a Comerțului, înarmându-i pe studenții noștri cu cunoștințele necesare în domeniul politicii agricole pentru a deveni poate, buni negociatori în cadrul viitoarelor politici agricole de integrare în structurile U.E.

CAPITOLUL I

GENEZA CONSTRUCȚIEI EUROPENE

1.1. Scurtă retrospectivă a politicilor agrare: liberalism și protecționism

Teoria și practica economică a țărilor cu economie de piață atestă prezența puternică a statului în ansamblul vieții economico-sociale. Această prezență – care nu exclude instituția pieței prin forțele sale invizibile ale concurenței – are un rol complementar, de corectare a disfuncțiilor, asigurând funcționarea normală a economiei. Intervenția statului se manifestă mai ales în domeniile: educației și culturii, protecției sociale a populației, apărării naționale, științei și învățământului, asigurării competitivității internaționale a producției, protecției mediului.

În toate țările dezvoltate, agricultura este considerată o prioritate a dezvoltării economiei naționale fiind protejată de către stat datorită rolului său în asigurarea securității alimentare, în creșterea economiei pe ansamblu și în protecția mediului înconjurător. De fapt, politicile agricole au fost primele politici economice puse în practică de diverse state.

Întreaga istorie a formării și dezvoltării economiei occidentale se grupează pe raportul și amploarea dintre liberalism și valorile de protecționism dintr-o serie de state ale Europei de Vest și Americii de Nord.

Comerțul între țările europene era scutit de taxe sau alte categorii de restricții la mijlocul secolului 19 după cum urmează: Marea Britanie este prima țară care a desființat taxele vamale aproape la toate importurile agricole; Franța desființează protecționismul agricol prin tratatul de comerț cu Anglia (1860); agricultorii germani doreau liberalizarea comerțului, abolind astfel taxele vamale în 1853; Belgia decretează accesul liber pentru principalele produse agricole în 1871; Olanda renunță la taxele vamale asupra cerealelor în 1862; în Italia agricultura a fost protejată prin taxe vamale scăzute pentru cereale după semnarea tratatelor cu Franța și alte țări din regiune; deci putem concluziona că în această perioadă comerțul agricol era aproape liber.

Spre sfârșitul secolului 19, la orizont apar noi forțe care doresc să câștige cât mai multă influență pe piața mondială: SUA își mărește exporturile către Europa, urmată imediat de Canada și Rusia. Alte două evenimente marchează debutul viitoarelor crize: deschiderea canalului de Suez care va facilita comerțul cu India și Australia și apariția tehnologiilor de refrigerare (primele transporturi de carne congelată au fost efectuate în 1875 de SUA și 1877 de Australia). Criza agrară atinge apogeul în 1875, când prețul grâului scăzuse cu peste 50 % afectând mai ales pe fermierii europeni. Furnizorii de animale au înregistrat și ei o scădere a prețurilor dar ceva mai târziu, scăderea prețului la cerealele furajere avantajându-i la început.

Scăderea prețurilor a lovit în interesele agricultorilor europeni ceea ce a determinat reînnoirea protecționismului.

Asistăm astfel la o majorare a taxelor vamale spre sfârșitul secolului aproape în toate țările europene: Franța în 1892 (“tariful Meline”) Germania (tariful din 1902); Italia (1887); Belgia (1887) și Elveția (1891). Chiar și Statele Unite ale Americii extind protecționismul către agricultură prin tariful McKinley în 1890. În Anglia, deși un important segment al agriculturii a fost distrus datorită depresiei economice, guvernul britanic a refuzat și cea mai mică protecție.

Consecința imediată a fost restrângerea scăderii prețurilor. Totuși în Franța și Germania introducerea tarifelor vamale mai ridicate a făcut ca prețurile germane și franceze să fie mai mari decât cele din SUA și Anglia cu circa 33 % (M. Tracy, 1996). Trebuie amintit că beneficiarii protecționismului au fost în principal marii cultivatori de cereale și în măsură mult mai mică crescătorii de animale, care mai degrabă au fost

